

Λόγος, sermo, oratio III, 3, 11: ὁ τῆ κυνὸς λόγος, fabula de cane II, 7, 13: τῷ σῷ λόγῳ, ex tua sententia, quam dixisti III, 10, 12: λόγοι, argumenta I, 1, 1: λόγων ὑπέκειν, v. n. II, 3, 16.
Λογισμὸς, ratio, facultas intelligendi et iudicandi IV, 3, 11. λογισμοὶ, numerandi ratio, arithmetica IV, 7, 8: λογισμὸν ἀποφαίνεσθαι, rationes reddere IV, 2, 21.
Λογιστικὸς, computandi peritus I, 1, 7.
Λοχαγεῖν III, 1, 5: III, 4, 1: omnino apud nostrum est praeesse quartae parti τῆς τάξεως; quae vero cum apud diversos populos et diversis temporibus ipsa diversa fuerit: hinc λοχαγεῖν verti potest modo cohortem ducere, modo manipulum ducere, modo centuriae praeesse, modo aliter. Sic iudicari debent ea, quae de hac re differit Perizonius ad Aelian. V. H. II, extr.
Λυμαίνεσθαι γαστέρας, grauare ventriculos I, 3, 6: τὰ ὄψα, corrumpere opsonia III, 14, 5.
Λυπεῖν, nocere, damno afficere I, 6, 6: τινά, molestum esse alicui III, 13, 1.
Λωποδυτεῖν, vestes furari in balneis I, 2, 62.

M

Μαίνεσθαι I, 3, 13. insanire, de nimio amore, ut ap. Latinos, furere. Sic est ap. Homer. II, 2, 160. Dicitur etiam de nimio amore in res inanimatas. vid. Spanb. ad Callimach. H. in Cer. 30. Ern.
Μακάριος, beatus, cui ad animi tranquillitatem nihil deest I, 6, 14: μακαριστοτάτη εὐδαιμονία, felicitas perfecta et suis numeris absoluta II, 1, 33.
Μαλακὸς, mollis, qui dura et laboriosa fugit, et suauia tantum sedatur III, 7, 1: πρὸς τὸ πονεῖν, laboribus perferendis non aptus I, 2, 2: μαλακὰ, grata et iucunda sensibus II, 1, 20. μαλακῶς φιλεῖν, molliter osculari III, 11, 10.

Μᾶλλον abundat post comp. III, 13, 5. et post προαιρεῖσθαι IV, 2, 9: μᾶλλον δὲ, imo vero, quin imo III, 13, 6.
Μανία, furor, cupiditas rei nimia rationem ducem non sequens I, 1, 16: quid vid. III, 9, 6. 7.
Μανιώδης furiosus IV, 1, 3.
Μαντεύομαι, consulo oracula I, 1, 6: vtor auspiciis I, 1, 3. Ern.
Μαντική, diuinitio I, 1, 1. 2: IV, 3, 12: IV, 7, 10.
Μαρτυρεῖν τινι, testimonium alicui praebere, assentiri, probare I, 2, 21.
Μάταιος, vanus, ad fructum ineptus I, 3, 1: IV, 1, 3.
Μεγαλεῖος, magnificus, amplius, ad nomen alicuius celebre faciendum valens IV, 5, 2: μεγαλεῖος καὶ σφοδρὸς, qui est animo elato et vehementi IV, 1, 4: μεγαλεῖα ῥήματα, verba magnifica, quae ad rem ornandam et commendandam faciunt II, 1, 34.
Μεγαλοπρεπὲς, affectus generosi, sensus magni et sublimes III, 10, 5: magnus, de Diis, I, 4, 10.
Μεγαλύνομαι, efferor, placeo mihi III, 6, 3. Ern.
Μέγιστον, τὸ, quod maximum est III, 4, 12.
Μεδίημι, omitto, negligo II, 1, 33.
Μειονεκτεῖν III, 14, 6. et μείον ἔχειν III, 12, 5 esse deteriori conditione.
Μειῶμαι, deteriori sum conditione I, 3, 3: imminuor II, 7, 9. Ern. τὴν διάνοιαν, viribus ingenii imminuor IV, 8, 1.
Μέλει μοι περὶ τινος, curo aliquid III, 6, 10: μέλει μοι ποιῶντε σμικρότατα, facillime facere possum III, 11, 12.
Μελετάω, meditor I, 2, 21: exerceo I, 5, 5: commentor, cogito quid dicendum sit IV, 8, 4. Ern.
Μελέτη, exercitatio, pro ἀσκησις II, 6, 39: μέλεται III, 3, 6 plane respondent Latinorum meditationibus campestribus. Dicitur etiam de commentationibus eorum, qui dicere volunt, μελέτη ἀπολογίας IV, 8, 4. vid. Spanb. ad Orat. Jul. p. 14. Ern.
Μέλλω c. inf. fut. II, 6, 14.
Μεμπτός,